

— Назад, назад, булка Павлевице,
 Това не е Яна учинила! . . . —
 Повърна се назад Павлевица,
 Та открадна Янинкино ножче
 И убоде Павли добра коня,
 Па отиде у хладни механи:
 — Стани, Павле, дано да не станеш!
 Що ти се е пакост учинила,
 Учини я сестра ти Янинка:
 Убоде ти твоя враня коня! . . .
 А Павле ѝ потихо говори:
 — Назад, назад, булка Павлевице,
 Това не е Яна учинила! . . . —
 Повърна се назад Павлевица,
 Па отиде на равни си двори,
 Изкачи се на високи чардак
 И убоде свое мъжко дете . . .
 Па отиде на хладни механи
 И на Павле отдалече вика:
 — Стани, Павле, дано да не станеш!
 Що ти се е пакост учинила,
 Учини я сестра ти Янинка:
 Убоде ти твое мъжко дете! . . . —
 Тогаз рипна Павле добър юнак
 Па отиде дома на дворове,
 Изкачи се на високи чардак
 И намери мъжкото си дете —
 Душа бере, вжв кърви се кже,
 А до него Янинкино ножче . . .
 Разжърди се Павле добър юнак
 И повика сестра си Янинка.
 Изведе я горе на планик,
 Изведе я, нищо ѝ не рече —
 С един замах глава ѝ отсече . . .
 Дето падна Янинкина глава,
 Там по чудо манастир се сгради,
 Сред манастир черква кубелия,
 Кубелия сжс девет кубета
 И сжс девет кржста позлатени . . .
 Де паднаха Яни черни очи,
 Там извряха два извора бистри,